No. 1161 Zaterdag 31 Maart 1906. 23ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAUX VAN DIT BLAD
REDACTIE: Waterkant, Otrabanda, No. 223
ADMINISTRATIE: Plein Concordia, No. 129, Pietermaai

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagá padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 30 Maart.

„Neerlandia."

Een machtig protest is opgegaan uit ons volk. De groote vergaderzaal van den Kolonialen Raad was nog bijna te klein om allen te bevatten, die gekomen waren om protest aan te teekenen tegen het artikel: Het verval van Curaçao." Daar waren tegenwoordig: De Voorzitter van den Kolonialen Raad en eenige leden, de Voorzitter van het Hof van Justitie en de overige leden, de Kapitein-Commandant van het garnizoen en eenige officieren, ook twee officieren der Kon. Marine, de heeren Doktoren en verder een groote menigte van de deftige en gegoede burgerij, terwijl de pers flink was vertegenwoordigd en het volk zich buiten ophoopte om van tijd tot tijd luide zijne instemming te betuigen met hetgeen binnen in de zaal werd verhandeld.

De presentielijst werd geteekend door 109 leden, maar voor de velen die nog kwamen, nadat de vergadering reeds was geopend, bestond er geen gelegenheid meer tot teekenen.

Nadat de Onder-Voorzitter J. C. Wahlen de vergadering had geopend, sprak hij aldus:

M. H.

De buitengewone opkomst tot deze algemeene vergadering is wel een krachtig bewijs van Uw aller warme belangstelling. Hartelijk zijt Gij ons welkom! Wij kunnen U verzekeren, dat het Groepsbestuur in alles, wat tot dusverre reeds werd verricht, steeds getracht heeft te handelen in den geest en volgens het algemeen gevoel der leden, maar toch meenden wij in eene algemeene vergadering nog dichter bij elkander te komen en zoo nog meer eensgezind te kunnen optreden.

Ik betreur het diep op dit oogenblik, dat een algemeene buitengewone vergadering van zulk een gewicht als deze bijeenkomst niet geleid kan worden door onzen, helaas, te vroeg ontslapen Voorzitter, den heer Johan Gaerste. Nu, nog meer dan ooit, gevoelen wij in hem een goed Voorzitter te hebben verloren. De heer Gaerste met zijn uitgebreide kennis van Curaçao, en zijn scherp doorzicht in Curaçaosche toestanden zoude zoo bij uitstek geschikt zijn geweest ons allen voor te lichten en te leiden. Wij betreuren zijn heengaan ten zeerste. Met ijver en opgewektheid heeft hij immer zijn voorzitterschap bekleed, hij was een man met een warm hart voor het A. N. V. en de Groep N. A. De Groep is hem dankbaar voor al hetgeen hij in haar belang gedaan heeft en zal zijn gedachtenis in eere houden. *Langdurig applaus*

Om de buitengewone omstandigheden waarin onze Groep verkeert heb ik Vrijdag-avond op de bestuursvergadering met aandrag verzocht nog voor deze algemeene vergadering een nieuwen Voorzitter te kiezen, daar ik de leiding dezer vergadering te zwaar achtte voor mijne krachten, mijne medeleden echter oordeelden het beter de ledig gekomen plaats vooreerst nog niet aan te vullen, noch verandering in het Bestuur te brengen, maar eerst af te wachten, hoe het verder verloop van deze treurige zaak, welke ons bezig houdt, wezen zou en hoe de besluiten zijn zullen van deze algemeene vergadering. Dit is de reden, M. H., waarom ik verplicht werd de leiding dezer vergadering op mij te nemen, hetgeen ik naar mijn best vermogen beloof te doen.

Door goedgunstige beschikking van den H.E.G. heer Gouverneur der Kolonie werd ons deze raadzaal voor deze bijeenkomst afgestaan. Wij zijn Z.H.E.G. daarvoor zeer dankbaar, want in deze zaal, waarin over de belangen onzer Kolonie wordt gehandeld, moest ook gesproken worden over het hoogste belang van Curaçao; zijn eer en goeden naam. Want die eer en goede naam werden diep beleedigd door den onbekenden schrijver in Neerlandia en algemeen was onze verontwaardiging, toen wij zulk een beleedigend en vernederend artikel zagen opgenomen in ons eigen orgaan. Velen Uwer hebben reeds ontslag genomen, anderen zijn vooralsnog van plan dit te doen. Maar wij zijn heden avond bijeengekomen om te overwegen, of het niet mogelijk is een breuk tusschen het Verbond en de Groep te voorkomen. Het Groepsbestuur is door het Hoofdbestuur ook ten zeerste miskend, maar heden avond willen wij voornamelijk de belangen der leden bespreken.

De H.E.G. heer Gouverneur was tot zijn spijt verhinderd deze vergadering bij te wonen, doch heeft de beste wenschen geuit voor den goeden gang van zaken en tevens zijn hoop uitgedrukt, dat wij het zoover zouden weten te leiden, dat een breuk tusschen Groep en Verbond voorkomen wordt.

M. H. Dit is het doel dezer bijeenkomst. Schenkt mij Uwe medewerking om dat doel ook te bereiken. *Luide teekenen van instemming.*

Hierna werden de notulen der vorige Algemeene Vergadering voorgelezen en goedgekeurd, en mededeeling gedaan der vele ingekomen stukken, waaronder acht brieven van protest en ontslagname.

Een dezer brieven, die van Mejuffrouw M. C. Maal, werd door den Secretaris voorgelezen en door de Vergadering met een daverend applaus bekrachtigd.

Curaçao 27 Maart 1906.

Aan het Bestuur van het
A. N. V.
Alhier

De ongeteekende, overtuigd hierbij te spreken uit naam van vele zoo niet alle Curaçaosche Dames, neemt bij deze de vrijheid om ten zeerste te protesteeren tegen het stuk, opgenomen in het Februari-nummer van Neerlandia.

Zij acht den inhoud hoogst beleedigend voor geheel Curaçao, maar voor de Curaçaosche Dames in het bijzonder; en keurt ten zeerste af, dat het Bestuur heeft meenen te mogen overgaan tot de plaatsing van een stuk, dat zooveel gerechtvaardigde verontwaardiging moest wekken.

Zij wenscht nog af te wachten welke verontschuldiging het Hoofdbestuur zal inbrengen om daarna te beslissen, of ze al of niet lid der Vereeniging kan blijven.

Achtend
Maria C. Maal.

Daarna werd mededeeling gedaan, dat Woensdagmiddag 't volgende telegram van het Hoofdbestuur ontvangen was. Het telegram verzonden uit *Dordrecht* was gericht aan Snijders *Curaçao* en luidde als volgt:

„Brandhofs houding onberispelijk, beschouwen ontzet zonder antwoord ingetrokken, wacht kalm af."

Hierop vroeg de heer H. J. C. Henriquez naar de beteekenis van dit telegram.

De wn. Voorzitter verklaarde, dat het behoorde voorgelezen te worden bij de ingekomen stukken, doch dat het een gevolg was van een besluit, door het Bestuur genomen op de vergadering van Vrijdag ll., waarover thans aan de Vergadering eenige mededeelingen konden worden verstrekt.

Zoodra de heer Snijders terug was gekomen van zijn propaganda-reis naar Aruba, werd een Bestuursvergadering gehouden, waarop met algemeene stemmen besloten werd den heer van den Brandhof onmiddellijk ontslag te geven als onzen Vertegenwoordiger, daar het Bestuur voldoende redenen meende te hebben hem als den hoofdschuldige en medeplichtige van het Hoofdbestuur te moeten beschouwen, daar hij, als vertegenwoordiger onzer Groep, niet slechts toeliet, dat zij publiek werd beleedigd, maar dit zelfs goedkeurde en nuttig oordeelde. In zulk een Vertegenwoordiger kon de Groep geen vertrouwen meer hebben. Van dit ontslag werd het Hoofdbestuur telegraphisch in kennis gesteld, alsmede werd aan dit bericht nog toegevoegd, dat de verontwaardiging op Curaçao algemeen is.

Het telegram hedenmiddag ontvangen, en zoo even voorgelezen, was een antwoord daarop.

De wn. Voorzitter verklaarde thans aan allen, die het wenschen het woord te willen verleenen, maar hij meende, dat de Heer Snijders op de eerste plaats recht van spreken had, omdat hij, als oprichter der Groep, meer dan anderen moest lijden door dezen onverklaarbaren aanval te gen onze Groep. Het Neerlandianummer viel hem als een steen op het hart, nadat hij juist zooveel moeite had aangewend op Aruba om het Verbond aldaar wat uit te breiden. Hij werkte in het belang van het Verbond, en had reeds veel succes; het Hoofdbestuur werkte tegen het belang van het Verbond en zal weer veel van dit succes hem ontrooven.

De Heer Snijders hield hierop de volgende belangrijke rede, welke wij woordelijk uit *El Imparcial* hebben overgenomen.

Zeer geachte Heeren,
leden van het A. N. V.

Van het oogenblik dat ik in deze Kolonie voet aan wal zette tot op heden, heb ik steeds getracht een goed Nederlander te zijn. Niet als vreemdeling heb ik tot U gekomen doch als een broeder, en ik kan openlijk verklaren, dat ik door U als zoodanig ontvangen ben geworden.

Ik heb Uw land, onze dierbare Kolonie, lief gekregen en ik leed met U mede onder het besef dat het moederland gedurende drie eeuwen U aan Uw lot had overgelaten, doch ik deelde ook in Uwe vreugde over het feit dat in de laatste jaren die onverschilligheid plaats gemaakt had voor warme belangstelling.

Welk een schoone taak werd mij op de schouders gelegd, toen het Hoofdbestuur van het A. N. V. mij de vertegenwoordiging in deze Kolonie opdroeg. Hoe goed kon ik mede werken door middel van het Verbond om moederland en Kolonie dichter tot elkaar te brengen.

Gij allen die mij van nabij kent, gij weet met welk eene liefde, met welk een ijver ik die taak op mij genomen heb, ja ik kan zeggen, dat ik gedurende vier jaren mijn leven er aan gewijd heb. Dank zij Uwe groote vaderlandsliefde werd mijn arbeid met succès bekroond, velen traden toe tot het Verbond, en in November 1904 kon ik overgaan tot het oprichten onzer Groep „Nederlandsche Antillen."

Zij, die de laatste jaarvergadering hebben bijgewoond, waar ik als secretaris, namens het Groepsbestuur, het jaarverslag voorlas kunnen getuigen, hoe hard er in dat eerste jaar reeds gewerkt is en hoeveel er door onze Groep reeds tot stand kwam.

De belangstelling voor het Verbond was steeds toegenomen en, door de wijze waarop ons Groepsbestuur arbeidde, ook de liefde voor het moederland. Ik die 4 jaren geleefd heb op Curaçao, die eenigen tijd doorbracht te midden onzer broeders op Bonaire en Aruba, ik kan verklaren, dat het aan het Verbond te danken is, dat in zeer korten tijd de band tusschen het moederland en de ingezetenen dier eilanden sterker is geworden, dat de belangstelling voor het moederland is toegenomen, dat er meer Hollandsch gelezen wordt en dat de ingezetenen onze taal vrijmoediger spreken dan in den tijd toen het Verbond er nog onbekend was.

Pas ben ik teruggekeerd van Aruba, waar ik gedurende twee weken met de bewoners mede geleefd heb.

Al dien tijd heb ik gewerkt voor het Verbond. Geen moeite of vermoeienis hebben mij weerhouden het eiland in alle richtingen te doorkruisen om land en volk en toestanden te leeren kennen.

In de openbare school hebben we een Hollandschen avond gehad. Ik heb er de beginselen van het Verbond bekend gemaakt en we hebben ze daar onmiddellijk in toepassing gebracht. Hollandsche liederen werden er gezongen door mijne vrouw en den Heer van den Brink, ook vaderlandsche liederen door de jeugd. Jongens van 11 á 12 jaar hebben er komedie gespeeld en voorgedragen in de Hollandsche taal. Voor het eerst traden zij op in het publiek en, ik kan verklaren, met eene vrijmoedigheid, welke de meeste Hollandsche jongens zouden missen. Dankbaar zou ik Aruba verlaten met het besef dat ik den band tusschen de bewoners van dit eiland met het moederland weder een weinig inniger gemaakt had. Het aantal leden bedroeg op Aruba 20 en was bij mijn vertrek gestegen tot 42. Daar kwam de „Christansted" en als een donderslag uit een helderen hemel viel het „Neerlandia"-nummer met het artikel „Het verval van Curaçao" op mij.

Gij zult beseffen, hoe diep verontwaardigd, hoe hevig gegriefd, hoe zeer ik geleden heb bij de lezing daarvan. U kennende, begreep ik welk een indruk dit op U hier maken moest, hoe onze zaak er onder lijden zou, welke slechte gevolgen dit voor mijn dierbaar vaderland moest hebben.

Zoo zou dan mijn arbeid in één slag vernietigd worden en dan nog door de schendende hand van iemand die te laf is om zijn naam te noemen.

Curaçaonaars, de man die dat artikel geschreven heeft, heeft U daarin op de grofste wijze beleedigd, U, Uwe vrouwen en Uw land. Gij zijt natuurlijk diep gegriefd; ook ik gevoel geheel met U mede. Doch ik acht het beneden mijne waardigheid in het strijdperk te treden met iemand die den strijd aanvangt op zulk eene laaghartige wijze. Ware het artikel dan ook verschenen in een ander hollandsch blad, het zou

mij niet hebben kunnen treffen, ook niet ons Verbond, ook niet U, Curaçaonaars.

Het zou de uiting zijn geweest van een enkel persoon en daarvoor zoudt gij toch het geheele Nederlandsche volk, of een deel daarvan, niet verantwoordelijk willen stellen?

De zaak is echter ernstiger en erger. Het artikel is verschenen in „Neerlandia", het orgaan van ons Verbond en met deze daad heeft het Hoofdbestuur zich mede schuldig gemaakt aan de beleediging U aangedaan. De beleediging is nu niet uitgegaan van één persoon, doch van een aantal mannen, behoorende tot de beste van ons volk en vertegenwoordigende 9 à 10.000 leden van het Verbond.

Onder die mannen bevindt zich Prof. Mr. W. v. d. Vlugt. Hoogleeraar aan de universiteit te Leiden, Lid der Tweede Kamer, Voorzitter van ons Hoofdbestuur, een man bekend en geëerd in geheel ons land, beroemd in de geheele wetenschappelijke wereld, een man die altijd voor het recht op komt en daarom ook naar St. Petersburg trok om het goed recht der arme Finnen te bepleiten.

Tot ons Hoofdbestuur behoort ook Dr. H. J. Kiewiet de Jonge, de eigenlijke hoofd-redakteur van „Neerlandia," een man bij alle takken van den Nederlandsche stam geëerd en bemind om zijne groote liefde voor dien stam, hij die de ziel is van het Verbond in Nederland.

Mijne heeren, ik vraag mij af, hoe zijn deze mannen er toe gekomen een artikel te plaatsten in ons orgaan, en dan nog wel ongeteekend, waarin het geheele Curaçaosche volk op zulk eene grove wijze wordt beleedigd?

Met de verschijning van het Curaçao-nummer was het Hoofdbestuur zeer ingenomen en schreef mij de Heer Kiewiet de Jonge, dat het zoo belangrijk was, zoo zakelijk en zoo degelijk.

Hoe komt het, dat het Hoofdbestuur thans eene andere meening is toegedaan? Welke krachten hebben hun invloed doen gelden op het Hoofdbestuur om het de overtuiging te geven, dat het Curaçao-nummer de toestanden niet juist weergeeft? Want dat het Hoofdbestuur thans die overtuiging heeft, bewijst de plaatsing van het artikel. Was de meening van het Hoofdbestuur omtrent het Curaçao-nummer dezelfde en zijn vertrouwen in ons Groepsbestuur ongeschokt gebleven, het artikel zou nooit eene plaats gekregen hebben.

Is het dan alleen de voor ons onbekende schrijver van dat artikel geweest, die de overtuiging van het Hoofdbestuur aan 't wankelen heeft gebracht?

De schrijver moet zich aan het Hoofdbestuur bekend gemaakt hebben. Maar dan moet het ook iemand van grooten invloed geweest zijn om de overtuiging van zulke mannen, als bovengenoemden, te doen omslaan.

Het Hoofdbestuur laat ons over dat alles in het duister.

Had het Groepsbestuur niet meer vertrouwen verdiend na de wijze, waarop het hier tot nog toe werkzaam geweest was?

Was het niet de plicht geweest van het Hoofdbestuur om getrouw te blijven aan het schoone beginsel om ongeteekende stukken te weigeren? En wanneer het meende in deze te moeten afwijken, was het dan geen plicht geweest eerst ons Groepsbestuur daarover te raadplegen?

Gelooft mij, heeren, zooals ik de mannen van het Hoofdbestuur meen te kennen, moet er heel wat gebeurd zijn, eer zij het noodlottige besluit van de plaatsing genomen hebben. En eenmaal van overtuiging veranderd zijnde omtrent het Curaçao-nummer, gingen zij tot de plaatsing te eerder over, omdat onze vertegenwoordiger, de Heer Van den Brandhof, hen die aangeraden heeft. De redaktie erkent dit zelf op blz. 30 van het bewuste nummer. Dit kan het Hoofdbestuur tot eenige verontschuldiging strekken. Men heeft den raad ingewonnen van den Heer Van den Brandhof, die bijna 20 jaar in de kolonie geleefd heeft, waarvan 15 jaar als gezaghebber van Bonaire, een man die eene Curaçaosche dame gehuwd heeft.

Maar hoe is het mogelijk, dat die man aan het Hoofdbestuur zulk een raad heeft kunnen geven, waardoor het geheele Curaçaosche volk, vooral de vrouwen, dus ook zijne eigene echtgenoote, zoo schandelijk beleedigd worden?

Ziet, mijne heeren, de heer Van den Brandhof is even schuldig als het Hoofdbestuur. Hij had moeten en kunnen voorzien, wat de gevolgen van deze daad zouden zijn.

Dat het Hoofdbestuur op hem vertrouwd heeft, is niet meer dan natuurlijk. Het is dus de Heer Van den Brandhof, een man, die gij door zijn langdurig verblijf in de kolonie en door zijn huwelijk, als een der uwen zoudt kunnen beschouwen, die toegelaten heeft, dat dit beleedigend artikel Uw in 't gezicht geslingerd werd, terwijl hij de macht bezat te beletten, dat „Neerlandia" voor deze lage daad misbruikt werd.

Doch wat nu gedaan? Moeten wij wegloopen zooals enkelen reeds gedaan hebben en de goede, schoone zaak van het Verbond in den steek laten? Dat is zeker het eenvoudigste en gemakkelijkste, wat we doen kunnen. Doch is dat ook een eervolle weg, die we dan inslaan? Als iemand reden heeft om weg te loopen, dan ben ik het, ik wiens arbeid van 4 jaren door één slag wordt vernietigd.

Toch heb ik besloten niet weg te gaan, omdat ik daarmede mijn vaderland, onze kolonie en de schoone zaak van het Verbond een slechten dienst zou bewijzen.

En gij Curaçaonaars, wat zult gij doen?

Is wegloopen voor U dan wel de aangewezen weg? Zult gij door deze verkeerde daad van Uw Hoofdbestuur het moederland gaan haten? Zit die liefde daarvoor niet veel te diep? Zult gij het Nederlandsche volk gaan haten, omdat ons Hoofdbestuur dezen misstap begaan heeft?

Zult gij het Verbond gaan haten, omdat het Hoofdbestuur geluisterd heeft naar slechten raad?

Heeft het Verbond niet steeds door daden getoond, dat de belangen onzer kolonie het dierbaar zijn?

Moet gij dan plotseling al het goede, wat het Verbond voor U gedaan heeft vergeten? Het verbond heeft groote plannen. Het wil zijn invloed aanwenden om Curaçao van regeeringswege een droogdok te geven. Is het in het belang van Uw land om de hand, die het Verbond U toegereikt heeft en die gij aangenomen hebt, nu van U af te stooten?

Ziet, vier jaren lang heb ik getracht Uw broeder te zijn, welnu toont nu omgekeerd, dat gij U ook als *mijne* broeders beschouwt.

Laat mij thans niet alleen staan in dezen zwaren strijd, welke ons op zulk eene laaghartige wijze wordt aangebonden!

Laten wij schouder aan schouder blijven, niet om den lafhartigen vijand te bestrijden, maar om het Hoofdbestuur te overtuigen, dat het gedwaald heeft en dat het ons op onverdiende wijze heeft laten grieven en beleedigen.

Dat wij onze belangen niet langer kunnen toevertrouwen aan den Heer van den Brandhof spreekt van zelf. Wij moeten uitzien naar een vertegenwoordiger, die met ons mede leeft en mede voelt en van onze toestanden beter op de hoogte blijkt te zijn dan de man, aan wien we ons vertrouwen tot heden geschonken hebben.

Curaçaonaars, ik heb als Nederlander mijn plicht gedaan, doet gij ook den uwen door een besluit te nemen, dat strookt met het belang van Uw land.

Deze rede werd met algemeen gejuich begroet.

Daarop doet de secretaris de mededeeling van den brief aan het Hoofdbestuur door het Groepsbestuur opgesteld, welke brief thans aan de goedkeuring van deze vergadering wordt onderworpen. De brief luidt aldus:

Aan
het Hoofdbestuur van het Algemeen Nederlandsch Verbond
te Dordrecht.

Mijne Heeren,

Ingevolge het besluit genomen in de Algemeene Vergadering op Woensdag 28 Maart jl. op welke vergadering 109 leden tegenwoordig waren, hebben wij de eer U mede te deelen, dat de opname van het artikel „Het verval van Curaçao" in het Februari-nummer ons zeer gegriefd heeft en ons geheel en al onbegrijpelijk voorkomt.

Het Motto „Hoor ook de wederpartij" schijnt er op te wijzen, dat de schrijver van het stuk tot eene bepaalde partij behoort (welke partij?), terwijl hij veronderstelt, dat het Curaçao-nummer geschreven is door *zijne* tegenpartij.

Door een dergelijk stuk op te nemen, schijnt ook het Hoofdbestuur van hetzelfde gevoelen te zijn.

Het Curaçao-nummer werd evenwel samengesteld door schrijvers van de meest uiteenloopende richtingen en kan dus onmogelijk beschouwd worden de uiting te zijn van eene bepaalde partij in de kolonie.

Tot welke tegenpartij de schrijver van het artikel behoort, kunnen we ons derhalve niet verklaren, of het moet zijn eene partij tegen Curaçao zelf, eene partij door welke Curaçao gehaat en veracht wordt.

Dat het Hoofdbestuur tot de plaatsing besloten heeft, kunnen we ons alleen hierdoor verklaren, dat aan het oordeel van den schrijver, wiens naam aan het Hoofdbestuur bekend moet zijn, zeer groote waarde wordt gehecht.

Wanneer het dus iemand is van zulk een grooten invloed, dan kunnen wij niet begrijpen, waarom hij zijn naam niet noemen kan.

Wij vertrouwen er op, dat het Hoofdbestuur er bij den schrijver alsnog op aan zal dringen zijn naam te noemen, omdat enkele personen in onze kolonie worden aangezien voor den schrijver, waardoor zij bij hunne medeburgers in achting gedaald zijn. De schrijver is dus als man van eer verplicht, zich terwille van den goeden naam dier personen, bekend te maken.

Wanneer de schrijver hiertoe overgaat, zijn wij onmiddellijk bereid met hem in het strijdperk te treden.

Diep heeft het ons gegriefd, dat de redaktie afgeweken is van haar beginsel om ongeteekende stukken te weigeren, en wanneer zij meende in deze van dien gulden regel te moeten afwijken, dan had zij niet alleen moeten vertrouwen op den raad van onzen vertegenwoordiger, den Heer Van den Brandhof, doch dan was het haar plicht geweest het Groepsbestuur te raadplegen, aangezien het artikel gericht is tegen het Curaçao-nummer, samengesteld door het Groepsbestuur.

Het Groepsbestuur had na de wijze, waarop het tot nog toe gewerkt heeft, meer vertrouwen van de zijde van het Hoofdbestuur mogen verwachten.

Het artikel is eene grove beleediging voor het geheele Curaçaosche volk en het Hoofdbestuur heeft zich door de opname van dat stuk, medeplichtig gemaakt aan die beleediging.

Medeschuldige van het Hoofdbestuur is de Heer Van den Brandhof, onze vertegenwoordiger, die moest weten, welke gevolgen de opname van het artikel zou hebben en de macht bezat te beletten, dat *Neerlandia* voor deze lage daad misbruikt werd.

Daarom hebben wij op de den 23^{n}. Maart jl. gehouden bestuursvergadering den Heer Van den Brandhof met algemeene stemmen ontzet uit zijne betrekking als vertegenwoordiger van onze Groep in het Hoofdbestuur, met welk besluit wij U den volgenden morgen telegrafisch in kennis stelden.

Niet alleen de Groep „Ned. Antillen," doch het geheele Curaçaosche volk verwacht van het Hoofdbestuur, dat nu het „Neerlandia" voor deze lage daad beschikbaar stelde, voor die beleediging genoegdoening zal verschaffen.

Wij verwachten, dat het eerste middel daartoe zal zijn het woordelijk opnemen in „Neerlandia" van het verslag dezer vergadering en alles wat de Curaçaosche pers over deze zaak geschreven heeft of nog zal schrijven.

Mocht het Hoofdbestuur niet genegen zijn te voldoen aan onzen wensch om onze grieven te herstellen, dan zal de Groep „Nederl. Antillen" na haar kort, doch eervol verleden niet langer kunnen blijven bestaan.

De luide bijval der vergadering bewoog den wn. Voorzitter te verklaren, dat het Groepsbestuur dit als een teeken van algeheele instemming zou beschouwen, tenzij, dat een of ander lid een der onderdeelen van den brief nog verder wenschte te bespreken.

De heer M. de Leao Laguna vroeg toen het woord, om zich aan te sluiten bij de krachtige woorden van verontwaardiging door den heer Snijders geuit, maar toch zich zelf afvragende, of de heer van den Brandhof wel de hoofdschuldige was? Volgens zijne meening was het Hoofdbestuur dit ook niet.

Als Nederlander, die 22 jaren onafgebroken gewerkt heeft onder de Curaçaonaars betreurt hij het diep, dat zulk een grievend, beleedigend stuk uit Nederland tegen Curaçao kon worden geschreven. Hij begrijpt niet, hoe die mannen met hun groote, klinkende namen, hoe de heeren der Hoofdredactie er toe zijn gekomen dergelijk artikel op te nemen in het orgaan van het A. N. V. Welke partij, welke macht, welke invloedrijke persoon heeft ons hoofdbestuur toch zoo van oordeel kunnen doen veranderen? DÁÁR schuilt de hoofdschuldige; maar wie is hij? Zeker, ook het Hoofdbestuur en onze Vertegenwoordiger zijn schuldig, zij hadden zich aan dien machtigen invloed moeten onttrekken en zich onafhankelijk toonen. De beleediging voor Curaçao is zoo vernederend, dat hij eischt, dat het Hoofdbestuur volledig schuld zal erkennen en daarvoor op de *meest* bevredigende wijze verontschuldigingen zal aanbieden.

De Heer Snijders heeft met warme belangstelling de woorden aangehoord, waarin de heer Laguna zijne diepgevoelde verontwaardiging geuit heeft. Ook hij betreurt het ten zeerste, dat die grievende beleediging uit zijn vaderland is gekomen en is het met den heer Laguna eens dat de hoofdschuldige achter de schermen schuilt.

Toch is het Hoofdbestuur zeer schuldig en niet minder de Heer van den Brandhof, die als onze vertegenwoordiger zich met hand en tand tegen de plaatsing van het artikel in ons orgaan had moeten verzetten, en het Hoofdbestuur met ontslagname had moeten dreigen, indien het stuk opgenomen werd. Hij meent de vergadering echter te moeten ontraden met den Heer Laguna mede te gaan, die blijkbaar krassere termen wil gebruiken dan in den ontworpen brief. Wij moeten geene onverzoenlijke houding aannemen en daarom stelt hij voor den brief te laten, zooals hij luidt.

De vergadering stemt dit toe.

Dr. P. C. Th. Lens verzocht even te mogen vragen, of het Bestuur nog andere bewijzen had voor deschuldigheid van den Heer van den Brandhof dan de aanwijzingen in *Neerlandia* op omslag en op pag. 30?

De wn. Voorzitter antwoordde hierop ook nog andere bewijzen te bezitten o. a. een brief van den Zeereerw. Pater A. Euwens, waarin wordt medegedeeld, dat niet alleen Pater Euwens, maar ook de Heer Hamelberg aan het Hoofdbestuur hun afkeuring te kennen hadden gegeven, waarop door Dr. H. J. Kiewiet de Jonge was geantwoord, dat de plaatsing geschied was na het advies van den Heer van den Brandhof te hebben ingewonnen, en nadat deze de opname had goedgekeurd.

Hieraan meende de Secretaris, de heer Snijders, nog een enkel woord te mogen toevoegen en zeide:

Vier jaar lang heb ik gewerkt voor het Verbond en heeft het Hoofdbestuur mij zijn volle vertrouwen geschonken. En vrijmoedig durf ik er bij voegen, dat ik heb getoond, dat vertrouwen waardig te zijn. M. H. had het Hoofdbestuur mij nu ook niet wat meer vertrouwen mogen schenken.

Het kon toch wel begrijpen in welk een scheeve verhouding ik zou komen te staan tegenover de bevolking, tegenover de leden en het Groepsbestuur, als men na het lezen van het bewust artikel mij zou vragen. Maar weet Gij ons dan niet meer opheldering te geven in deze duistere zaak? En wat doet het Hoofdbestuur? Inlichtingen bekom ook ik niet. Wel wordt door een daartoe bevoegd persoon een tipje van den sluier opgelicht en mij iets verklaard van al die geheimzinnigheid, maar tegelijkertijd wordt mij een slot op den mond gelegd door het opschrift *Vertrouwelijk* boven den brief te plaatsen.

Heb ik zulk een behandeling verdiend? Ik rekende mij dan ook ten volle gerechtigd om een gedeelte van dit schrijven aan het Groepsbestuur mede te deelen en meen dit uittreksel ook hier te mogen voorlezen, het luidt als volgt:

„Er is heel wat over te doen geweest is, eer het stuk werd opgenomen, niet omdat het verweer of aanval, — beiden — was, maar omdat de schrijver ondanks zijn goeden wil en zijne volmaakte eerlijkheid het stuk onmogelijk kon teekenen. In overleg steeds met den vertegenwoordiger van Curaçao, de Heer VAN DEN BRANDHOF, is zorgvuldig alles door den schrijver geschrapt en omgewerkt, wat minder juist was of minder wenschelijk, zoodat ten slotte de Heer VAN DEN BRANDHOF, in deze natuurlijk de raadsman van het Hoofdbestuur, den inhoud geheel als juist erkende, van het standpunt van een die dat van de Curaçao-mannen in het nummer veroordeelt.

De Heer V. D. BRANDHOF vond de plaatsing zelf zeer gewenscht, omdat waar verschillend licht kan vallen, niet steeds alles op dezelfde manier moet worden gezien."

Mocht het later blijken, M. H., dat 't Groepsbestuur ten opzichte van den Heer VAN DEN BRANDHOF gedwaald heeft, dan komt dit even als alle andere treurige gevolgen geheel voor rekening van het Hoofdbestuur, hetwelk verplicht was geweest voor het Groepsbestuur in deze treurige zaak meer licht te doen schijnen.

De Heer H K. A. MICHELSEN verzocht daarop het woord en zeide:

Mijne Heeren

Wanneer ook ik het woord vraag, dan doe ik dat in dubbele hoedanigheid van Nederlander en lid v. het Verbond.

In de eerste plaats als Nederlander, omdat ik reeds eenige dagen na de verschijning van het bewuste stuk hoorde, dat eenigen mij voor den geestelijken Vader er van hielden.

Dit gaf dan ook aanleiding, dat enkelen mij vroegen, hier wel een enkel woord van protest te willen doen hooren. Ik ben dan ook overtuigd te spreken uit naam van vele hier aanwezige, maar ook afwezige Nederlanders, wanneer ik ten sterkste protesteer tegen inhoud, toon, vorm en strekking van het bewuste stuk. (*Krachtig applaus.*)

„Onderzoek naar 't vaderschap is verboden" en zoo zal ook hier de naam van den schrijver wel verborgen blijven en men alleen kunnen gissen en vermoeden, wie het kan geweest zijn.

Zoo hoorde ik eenige oogenblikken geleden, dat uit een particulier schrijven zou moeten worden opgemaakt, dat de schrijver was, iemand, die nooit op Curaçao geweest is.

't Is te hopen, dat dat blijken zal, waar te zijn, en dat het niet zal wezen een van *die* Nederlanders, die vijf, tien, of meer jaren op C. gewoond hebben, vriendschap ondervonden, gastvrijheid genoten hebben, die hunne beste en intiemste vrienden onder de Curaçaoënaars tellen, wier kinderen op Cur. geboren zijn en die, last not least, in dagen van ziekte, (en zoo zijn er vele Nederl. op Curaçao) van de Cur. dames, die gezegd worden ons te haten en te verachten, een vriendschap, liefde en deelneming ondervonden hebben, die boven allen lof verheven zijn.

En als lid van 't verbond zou ik willen vragen: Wat moeten wij nu doen? Wegloopen, de heer Snijders zeide dit reeds, is het gemakkelijkst. Maar 't is te hopen, dat niemand meer daartoe zal willen overgaan en dat wij ons bepalen tot een krachtig protest bij het Hoofdbestuur. Dat heeft een groote fout begaan door de opname v. dat stuk. Men vraagt zich af: Hoe kan een vereeniging, die op de 1e pag. v. haar orgaan afdrukt: „ons streven is bevordering v. het nationaliteitsgevoel" zulk een daad verrichten?

Begrijpt het dan niet, dat *als* die haat bestond, ze zeker door plaatsing van dat stuk moest verdubbelen en als ze *niet* bestaat, het Hoofdbestuur dan door de opname wel eens de kiemen daartoe leggen kon! In *elk* geval dus had de opname moeten geweigerd worden.

Was het doel der Vereeniging, tweedracht te verwekken, verdeeldheid te brengen tusschen Ned. en koloniën, dan zou ze haar doel niet beter hebben kunnen bereiken.

Ik meen dus te mogen voorstellen, om aan te sluiten bij het protest zooals het ons door het bestuur is voorgesteld.

Opnieuw gaf de geheele vergadering door een daverend handgeklap te kennen, dat het in alles wilde medegaan met het groepsbestuur.

De Heer H. J. C. HENRIQUEZ vroeg nu, of het hedenmiddag ontvangen telegram onbeantwoord moest blijven. Dan zou het ontslag van den vertegenwoordiger als ingetrokken worden beschouwd. Hij vermeent dat er een besluit moet genomen worden omtrent de intrekking of handhaving van het ontslag van den Heer VAN DEN BRANDHOF.

Hierop ontspon zich een discussie tusschen verschillende heeren. De een wenschte het ontslag gehandhaafd, de ander stelde voor nadere berichten af te wachten, anderen te seinen, dat het ontslag werd opgeschorst, tot dat eindelijk de handeling van het Groepsbestuur zelve in het geding kwam en men het ontslag van den heer V. D. BRANDHOF wat al te voorbarig vond.

De Heer J. H. B. HELLMUND meende, dat het Bestuur den Heer V. D. BRANDHOF in de gelegenheid had moeten stellen zich te verdedigen. Zelfs een PEDRO REBECCA werd, na het bedrijven van een vierdubbelen moord, niet door het Hof van Curaçao ter dood veroordeeld zonder eerst gehoord te zijn.

De wn. Voorzitter wees er op, dat er ook kort recht bestond, wat hier kon en moest worden toegepast, het gold hier niet den Heer V. D. BRANDHOF telegrafisch ter dood te veroordeelen, maar eenvoudig te verklaren, dat het Bestuur niet langer vertrouwen kon schenken aan een Vertegenwoordiger, die toeliet en het zelf zeer nuttig oordeelde, dat de Groep beleedigd werd.

De Heer J. P. G. ECKER stelt voor om het ontslag op te schorten

De Heer SNIJDERS zegt, dat er bij hem geen reden bestaat om vijandig tegen den Heer VAN DEN BRANDHOF op te treden; integendeel is hij hem dankbaar voor de wijze, waarop de Heer VAN DEN BRANDHOF op Bonaire het Verbond gesteund heeft. Wij zijn hier bijeen om te trachten een breuk met het Hoofdbestuur te voorkomen. Voor zijne persoon kan hij dus met den Heer Ecker mede gaan.

De Heer J. L. C. MONSANTO zegt, wanneer het Groepsbestuur het voorstel ECKER overneemt, dan geeft het een bewijs van zwakte, waardoor het eene motie van wantrouwen zou verdienen en eischt hij, dat het dan onmiddellijk zal aftreden.

De Heer SNIJDERS zegt, dat het meegaan van het Groepsbestuur met het voorstel ECKER niet beschouwd zou mogen worden als een bewijs van zwakte, maar wel als een bewijs, dat het Groepsbestuur zijne meening omtrent de schuld van den Heer VAN DEN BRANDHOF, handhavende, eene tegemoetkomende houding tegenover het Hoofdbestuur wenscht aan te nemen.

De Heer A. CAPRILES betuigt zijne volkomen instemming met de handelingen van het Groepsbestuur en stelt de vergadering voor met hem een votum van het volste vertrouwen in het Groepsbestuur uit te brengen

Dit voorstel werd met een krachtig applaus begroet.

De waarn. Voorzitter bedankt de vergadering voor het ondubbelzinnig blijk van vertrouwen en verzoekt de verdere beslissing over het telegram aan het Bestuur over te laten. Dit voorstel vond algemeen instemming.

De Waarn. voorzitter zegt den leden hartelijk dank en meent, alvorens de vergadering te sluiten, het woord nog te mogen verleenen aan den Secretaris.

De Heer SNIJDERS zegt: Mijne Heeren, de afloop dezer vergadering heeft mij met vreugde vervuld. Curaçaonaars, Gij hebt bewezen, dat bij U het hart op de rechte plaats zit. Gij hebt getoond, dat gij u niet ongestraft laat beleedigen, doch gij hebt ook getoond edelmoedig te kunnen zijn door te toonen, dat liefde bij U niet in eens kan overslaan in haat. Wanneer het Hoofdbestuur nu bereid zal zijn onze grieven te herstellen, dan kan alles nog terecht komen. Dan behoeft er geene vete te ontstaan tusschen het Nederlandsche volk en zijne Curaçaosche broeders; dan zal er weer samenwerking mogelijk zijn, dan zal het Verbond nog veel kunnen doen tot heil van het moederland en de kolonie.

Curaçaonaars, wilt gij mij op dit oogenblik toonen, dat gij mijn land en mijn volk niet haat? Wel nu, dan zijt gij ook bereid uit volle borst met mij uit te roepen: „Leve Koningin Wilhelmina, leve Nederland, leve onze kolonie Curaçao."

Met groote geestdrift werden deze vaderlandslievende uitingen door de vergadering herhaald.

Hierop ging de vergadering uiteen en werd na eenige discussie door het bestuur besloten 't volgend telegram aan het Hoofdbestuur te verzenden:

„DE KANTER,

Dordrecht.

Ontzet gehandhaafd tot inlichtingen voldoen.

Het bestuur heeft gemeend, met het oog op de beschikbare en betrouwbare gegeven zijn besluit te moeten handhaven.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Kerkelijke Berichten.

In de St. Anna-kerk, aan de Overde, zijn 6 nieuwe naphtaline-lampen aangebracht, die een prachtig licht verspreiden en tot dusverre uitstekend voldoen.

* *
*

✝ Van Aruba ontvingen wij bericht, dat Dinsdag ll. aldaar overleden is de Heer JUAN BAUTISTA CAPRILIS in den ouderdom van bijna 76 jaren. Algemeen wordt zijn heengaan betreurd, daar hij algemeen geacht en geëerd wordt. De heer JUAN BAUTISTA CAPRILIS was op jeugdiger leeftijd steeds de ziel van allen handel op Aruba en bleef tot aan zijn dood een warme belangstelling voelen voor Aruba, waar hij het grootste gedeelte zijns levens doorbracht. Hij werd in 1830 geboren. Als Katholiek heeft hij zich immer onderscheiden door zijn levendig geloof en grooten weldadigheidszin. Bij het bouwen van kerken en scholen bood hij steeds een hulpvaardige hand, waardoor hij de Katholieken ten zeerste aan zich verplichtte. R. I. P.

Boekaankondiging.

Dezer dagen is verschenen: Verhandeling over Jesus Christus en Zijne Kerk, geschetst en beschreven naar de gegevens van den Bijbel door P. fr. JAC. VAN BAARS, *Ord. Praed.*, rector van het St. Elizabeths-gasthuis.

Wij kunnen deze verhandeling in drie deelen splitsen. In het eerste deel behandelt de schrijver, dat Christus een Kerk heeft gesticht om zijn leer onveranderd te bewaren en aan de volken te verkondigen. Wil iemand dus weten, wat Christus geleerd heeft, hij luistere naar diens Kerk Door haren mond zal Christus zelf tot hem spreken. Buiten de Kerk kan men slechts meer of min waarschijnlijke veronderstellingen vernemen, dikwerf elkander tegensprekend en omverwerpend, in de Kerk hoort men de onvergankelijke en onveranderlijke leer van de Eeuwige Waarheid. De Kerk is Leeraresse der volken.

In het tweede deel heeft de schrijver willen aantoonen, dat de Kerk ook schatbewaarster is der verdiensten, door Christus op het Kruis verworven, welke Zij aan allen tot het einde der eeuwen kan mededeelen door middel der zeven H. Sacramenten, door Christus zelven als genademiddelen ingesteld.

Ten slotte toont de schrijver uit de H. Schrift aan, hoe Christus zijne Kerk heeft gesteld om den waren eeredienst, door Christus zelf verbonden aan het Offer van zijn Goddelijk Lichaam en Bloed, uit te oefenen en te verbreiden onder de volken.

Door deze drie hoofdpunten van den Christelijken Godsdienst duidelijk met bewijzen uit den Bijbel vast te stellen en toe te lichten, heeft de Eerw. Schrijver een zeer verdienstelijk werk verricht.

Wij bevelen het lezen dezer Verhandeling daarom ten zeerste aan.

Koloniale Raad.

Een talrijk en uitgelezen openbare woonde Maandagavond de publieke beraadslaging over de Inkomstenbelasting bij. Het eerst kwam in behandeling het O. V. tot *intrekking* der Inkomstenbelasting, goedgekeurd door den K. R. en op 20 Februari 1904 door den Gouverneur vastgesteld.

De heer E. LANSBERG meende om juridische gronden zijn stem niet aan deze verordening te mogen schenken.

Deze Verordening werd door den Raad goedgekeurd, door den Gouverneur vastgesteld en H. M. de Koningin aangeboden.

De Mn. van Kol. deelde daarna mede, dat bij H. M. de vernietiging der Verordening in overweging was. Hoe kan nu de Kol. Raad deze Verordening intrekken? Zoolang die Verordening door afkondiging niet verbindend is geworden, kan zij door ons niet worden ingetrokken. De vernietiging is een recht van de Kroon. Wil de Hooge Regeering van haar recht geen gebruik maken, dan is de Gouverneur ten allen tijde bevoegd zijn beschikking, waarbij de Verordening werd vastgesteld, weer in te trekken. Maar het Bestuur zelve erkent, dat elke discussie uitgesloten is, daar waar een Verordening bij H. M. in overweging is tot vernietiging, zooals het bestuur zelve verklaarde in zijn NOTA naar aanleiding van het eindverslag van de Commissie van Rapporteurs. En dit gevoelen van het Bestuur wordt bekrachtigd door de uitspraken van verschillende rechtsgeleerden en door vergelijking van verschillende wetsartikelen. Daarenboven wordt deze Verordening stilzwijgend ingetrokken, wanneer een nieuwe Inkomstenbelasting wordt goedgekeurd en afgekondigd.

De Heer DE JONCHEERE antwoordt namens het Bestuur, dat een wet door afkondiging slechts verbindend wordt maar reeds bestaat door de goedkeuring van den Raad. Hoe zou anders H. M. de Koningin er over kunnen denken iets te vernietigen, wat

nog niet bestaat? Deze vernietiging is een der wijze waarop de Verordening kan worden ingetrokken, maar welke wijze niet door H. M. werd gevolgd uit eerbied voor den Kol. Raad. Daarom was het ook niet de meest passende wijze geweest, wanneer de Gouverneur alleen de Verordening hadde ingetrokken. Met medewerking van den Raad was de Verordening tot stand gekomen, ook met medewerking van den Raad behoorde zij weder te worden ingetrokken.

De heer LANSBERG apprecieert de beleefdheid van H. M. ten zeerste, maar meent toch, dat de Kroon haar rechten niet aan den Raad kan overdragen. In het moederland krijgt een verordening eerst kracht van wet door de koninklijke sanctie, eerst daarna kan er sprake zijn van terugroepen door den Raad; nu nog niet.

De heer DE JONCHEERE verklaart weder, dat de Koningin geen recht van sanctie heeft, wel van veto, dus wordt het bestaan der wet in ieder geval voor deze goed- of afkeuring reeds verondersteld.

Hierna werd dit eerste Ontwerp in stemming gebracht en goedgekeurd met 8 stemmen, tegen 2.

Nu kwam de eigenlijke Inkomstenbelasting aan de beurt.

De Ondervoorzitter, de heer J. MÖLLER, vroeg het woord en verklaarde tegen de wet te zullen stemmen, wanneer art. 9 niet gewijzigd werd. De grondbelasting drukt reeds al te zwaar en is eigenlijk reeds een inkomstenbelasting, daar de schatters de waarde der plantages bepalen volgens de opbrengst daarvan. Ook de eigenaars van andere onroerende goederen, de eigenaars van huizen in de stad, zullen dubbel zwaar door deze nieuwe wet getroffen worden. Wordt de nieuwe wet derhalve op dit punt niet gewijzigd, dan zal hij verplicht wezen tegen te stemmen.

De heer B. V. D. VEEN ZEPPENFELDT wijst er op, dat het thans allesbehalve een geschikte tijd is voor een inkomstenbelasting, de kolonie gaat onder zeer vele opzichten achteruit, er is een algemeene stilstand in zaken. Maar toch, ondanks dezen treurigen toestand, zou hij gaarne de inkomstenbelasting helpen vaststellen, zoo met de invoering daarvan niet alleen de belasting op de Weerbaarheid kwam te vervallen, maar ook de grondbelasting, die zoo schreeuwend hoog is en het landbouwbedrijf als 't ware lamslaat, met minstens 10 % werd verminderd. De Gouverneur heeft wel de besliste toezegging gedaan, dat bij herziening van ons belastingstelsel de grondbelasting met 15 % zal worden verlaagd, doch die vermindering zal misschien weer door andere belastingen moeten gedekt worden. En de Raad weet niet of hij dit alles zal kunnen goedkeuren.

Door deze belofte van den Gouverneur te aanvaarden, koopt de Raad een kat in de zak. Onafhankelijk van den goeden wil van het Bestuur en de Regeering kan de beloofde herziening nog lang op zich laten wachten. Hoe lang ligt de mijnwet voor Curaçao reeds klaar om het Departement van Koloniën te verlaten? Zal het hier niet op dezelfde wijze gaan? Zoo de vermindering van grondbelasting niet gelijktijdig kan worden ingevoerd, zal ook hij dus moeten tegenstemmen.

De heer E. LANSBERG was vroeger ook van hetzelfde gevoelen, doch is na rijp beraad tot ander inzicht gekomen. De bewering, dat de inkomsten uit het kapitaal in eigendommen reeds door belasting getroffen worden, is niet zuiver, want bij de raming van het kapitaal, dat men aldus belegd heeft, is de zuivere opbrengst, na aftrek der grondbelasting tot grondslag genomen. Daarbij komt, dat het Bestuur beslist belooft de grondbelasting te zullen verlagen. Om deze reden is hij dus niet langer tegen de wet, maar wenschte wel van den Gemachtigde van het Bestuur zoo mogelijk nog eenige inlichtingen over de toezegging der vermindering van grondbelasting.

De heer DE JONCHEERE meent, dat de Kolonie nog niet zoo noodlijdend is, als de heer V. D. VEEN ZEPPENFELDT schijnt te vermoeden. Vooreerst is het op zich zelve geen teeken van achteruitgang, wanneer goederen met hypotheken bezwaard worden. Maar op Curaçao zijn de eigendommen geschat op ƒ6000000 en onder hypotheek ligt slechts een waarde van ƒ8000000. Daarbij komt nog, dat de hoedenvlechtsters alleen in een jaar ± ƒ300000 ontvingen, voor haar werk, de zuivere verdienste blijft ± ƒ200000. Wat de vermindering der grondbelasting betreft, het Bestuur acht zich na zulk een besliste toezegging zedelijk verplicht die vermindering nog dit jaar toe te staan, ook al zou door onvoorziene omstandigheden de overige wijziging der belasting achterwege moeten blijven.

(De heer DE JONCHEERE vergeet, volgens ons, dat de hypotheken hier slechts hoogst zelden worden afgelost, maar in tegendeel steeds vermeerderen. De volle waarde wordt nooit door de hypotheek gedekt, dus als nu reeds de helft der geschatte waarde onder hypotheek ligt, moet men daar minstens nog ⅓ bijrekenen, zoodat er al heel weinig onbezwaarde goederen op Curaçao te vinden zijn. Dit is wel een slecht teeken. Twee ton gouds is veel, maar onder hoevele hoedenvlechtsters moest dit verdeeld worden? Men mag het ook niet als bijverdienste beschouwen, maar als hoofdverdienste in deze stille, droge jaren).

De heer VAN DER VEEN ZEPPENFELDT blijft bij zijn gevoelen en zal niet voor kunnen stemmen, zoolang de grondbelasting niet verminderd wordt.

Bij stemming blijken wederom 8 leden voor en 2 tegen te zijn.

De heer DE JONCHEERE bedankt den Raad voor zijne medewerking en deelt mede, dat nog deze week een nieuw Ontwerp zal worden aangeboden, waarbij vermindering van Inkomstenbelasting wordt toegestaan voor leegstaande huizen.

De Voorzitter brengt den heer Gemachtigde en den Leden zijn dank en sluit de Vergadering.

De Curaçaosche Hypotheekbank.

In dank ontvingen wij het Verslag over het dertigste huishoudelijk jaar. Uit de balans over 1905 zien wij, dat er wederom een winst is gemaakt van ƒ20,759.56 en de laatste uitbetaling aan het Gouvernement à ƒ11,765,46 ook weder in het afgeloopen jaar heeft plaats gehad. Ten gevolge van de aanhoudende aanvragen tot teruggave van belegde kapitalen konden de dividenden niet worden uitgekeerd.

Wij meenen hier een kleine opmerking aan te mogen toevoegen. De balans over 1905 toont duidelijk aan, dat „De Curaçaosche Hypotheekbank" nog zoo slecht niet staat. De verschuldigde interesten werden uitgekeerd, de afbetaling aan het Gouvernement en terugbetaling van belegde kapitalen had geregeld plaats, er werd nog een flinke winst gemaakt en het reserve-fonds aanmerkelijk versterkt. Alleen de dividenden konden niet worden uitgekeerd uit tijdelijk gebrek aan voorhanden zijnde specie. Het publiek behoeft zich dus niet te verontrusten, maar moet door kalm af te wachten aan de bank tijd gunnen om haar kapitaal te versterken tegenover de algemeene malaise, waardoor aanhoudend gelden worden opgevraagd.

Het zoude ons spijten, als wij door het opnemen van een ingezonden stuk, een anderen indruk had den te weeg gebracht. Mocht dit tegen onzen wil in, misschien zijn geschied, dan hopen wij, thans dien verkeerden indruk weder te hebben weggenomen. Een ingezonden stuk komt enkel en alleen op rekening van hem, die het onderteekent. De redactie behoeft daar volstrekt nog niet mede in te stemmen.

Advertentien.

ZITTING

VAN DEN

Kolonialen Raad

op Dinsdag, den 3den. April 1906 des avonds ten 8 Ure.

TE BEHANDELEN ONDERWERP:

1°. Ingekomen stukken;

2°. De ontwerp-verordening, houdende bijzondere voorschriften tot voorkoming en beteugeling van gele koorts.

De Gouvernements-Secretaris,

Griffier van den Raad,

J. F. HAALJEN.

Bekendmaking.

De publieke verkoop van ZILVEREN, GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van den 2[den] September 1904 t/m 10 Februari 1905, onder N°. 2164 S t/m N°. 10000 S, zal plaats hebben op DONDERDAG den 5[den] April en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, den 29sten Maart 1906.

De Voorzitter.
A. JESURUN.

Bekendmaking

De Voogdij-raad op Curaçao maakt hierbij bekend, dat Hij gaarne mededeeling zou willen ontvangen van alhier gevestigde vereenigingen, Stichtingen en instellingen van weldadigheid, welker statuten, stichtingsbrieven of reglementen duurzame verzorging van minderjarigen voorschrijven, alsook van particulieren alhier woonachtig, die zich eventueel met de opvoeding en verzorging van een of meer minderjarigen zouden willen belast zien, onder welke voorwaarden die vereenigingen, stichtingen en instellingen, zoowel als de particulieren, bereid zullen zijn de bedoelde opvoeding en verzorging op zich te nemen.

Voor meerdere inlichtingen wende men zich tot den Secretaris.

Willemstad, 23 Maart 1906.

H. FORBES-SCHOTBORGH,
Secretaris.

Drukker:
ALFREDO F. SINTIAGO